

Based on the fact that any competence provides both the necessary knowledge and the skills to use them in professional activities, the teachers of the Minsk Innovation University offer students to independently solve the problems most often encountered in the future professional and labor sphere (problem solving method) and situations of professional orientation (case study method).

As a result, students develop communication skills in a professional environment that they need in modern legal professional activity (the ability to communicate within the framework of legal topics, make a report on legal issues, make presentations on legal issues, participate in professionally oriented discussions, etc.). In the process of communicative-oriented foreign language teaching, based on stimulating interest in the active use of acquired skills in foreign language communication, oral speech skills in a foreign language are developed.

Literature

1. Passov, E.I. Communicative method of teaching foreign language speaking / E.I. Passov. – 2nd ed. – Moscow: Prosveshchenie, 1991. – 223 p.
2. Solovova, E.N. Methods of teaching foreign languages: a basic course of lectures / E.N. Solovova. – M.: Prosveshchenie, 2003. – 239

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК ВИКЛИК МАЙСТЕРНОСТІ ВИКЛАДАЧА

Ольга Рижченко

Харків

Сучасний світ диктує свої вимоги. Наразі викладання з використанням старих методів повинно відійти у небуття. Але чи це так? Чи всі викладачі наразі мають змогу використовувати сучасні технічні засоби та чи всі вони добре володіють сучасними техніками та прийомами навчання? На наш погляд, цей виклик є досить суттєвим. Він випробовує на міцність не лише професійну майстерність викладача, але й його змогу йти

в ногу з часом. Саме тому необхідність переходити на дистанційну форму навчання стала справжнім випробуванням для сучасної школи, як середньої так і вищої.

Якщо звернутися до концепції розвитку дистанційної освіти в Україні, вона окреслює дистанційне навчання як «систему технологій, що гарантує оперативну доставку здобувачам освіти достатнього масштабу матеріалу, що вивчається; інтерактивне взаємодіяння викладачів і студентів у навчальному процесі, надання особам резерву самостійної роботи з освоєння запропонованого матеріалу» [1]. Але ця концепція була прийнята 20 грудня 2000 р., тобто майже 20 років тому. Як свідчать результати складання ЗНО, вона була прийнята, але досі не реалізована у повному обсязі.

Як зазначає Наталія Кучеренко, «в глобальних реаліях сьогодення традиційна національна система вищої освіти частковою мірою втамовує запити студентської аудиторії та задовольняє запити інформаційного соціуму щодо вишколу майбутніх професіоналів, і лише завдяки застосуванню дистанційних, Internet та мобільних технологій викладач і студент зможуть продуктивно на партнерських засадах співдіяти не тільки під час аудиторних занять, але й за межами закладу вищої освіти» [2, с. 39]. З цим твердженням неможливо не погодитися, особливо щодо часткового забезпечення студентської аудиторії всім необхідним для повноцінного навчання.

С. Бужинська та С. Стрюкова цілком влучно вказують, що «головна мета дистанційної освіти забезпечення доступу до освітніх ресурсів через використання сучасних інформаційних технологій і мереж. Для студентів – це можливість навчатися коли зручно, де зручно і в тому темпі, який потрібен» [3, с. 59].

Як ми бачимо, задача викладача повинна докорінно змінитися. Він повинен не сам викладати матеріал, а надавати змогу студенту самостійно ознайомитися з теоретичними засадами та зробити власні висновки. Зараз викладач має бути не джерелом здобуття знань, а компасом, який вказує напрям, у якому потрібно працювати, щоб здобути необхідні знання. Викладач повинен розвивати навички самостійного пошуку та самостійного опрацювання матеріалу.

Саме докорінна зміна підходу до навчання змушує викладача займатися самовдосконаленням та постійно рухатися вперед, щоб прокласти дорогу студентам. Майстерність справжнього викладача і полягає у пошуку нових шляхів, якими він поведе за собою студентів. Його основна задача – намалювати карту скарбів, якою потім будуть самостійно користуватися студенти.

Література

1. Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні: Постанова від 20 грудня 2000 року. Міністерство освіти і науки України. Режим доступу: <http://www.osvita.org.ua/distance/pravo/00.html>
2. Кучеренко Н. Дистанційне навчання як виклик сучасної університетської освіти: філософсько-правовий вимір / Н. Кучеренко // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія : Юридичні науки. 2018. № 906. С. 3440. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2018_20_8
3. Бужинська С., Стрюкова С. Адаптація студентів ЗВО до дистанційного навчання: психологічний аспект / С. Бужинська, С. Стрюкова // Матеріали конференцій МЦНД. Травень 2020. С. 5860. Режим доступу: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/mcnd/article/view/>